

בריטניה

הגדול האחרון

ב-97 שנות חייו היתה רק משרה אחת בממשלה הבריטית אשר וינסטון צ'רצ'יל לא החזיק בה - תפקידו של מזכיר הוד

משיח עץ גבי מפצוץ הכרזתו של צ'רצ'יל ינקה ממעמקי הגעגועים הבריטיים

היה זה חלום ישן של צ'רצ'יל. כמו בכל חלום מדינאי גדול, היה בו משהו אישי. משלושת הגדולים של סטראן ויאלסה נשאר רק הוא לבדו בחיים.

היה זה חלום ישן של צ'רצ'יל. כמו בכל חלום מדינאי גדול, היה בו משהו אישי. משלושת הגדולים של סטראן ויאלסה נשאר רק הוא לבדו בחיים. סטאלין ורוזבלט מהו מקומותיהם נתפסו על ידי צעירים, בני דור הבנים.

איזו אליזבת?

ב-2 ביוני, יום הכתרתה של אליזבת השנייה בלונדון, יתכן שתושבי סקוטלנד לא יוכלו להאזין לשידור מכנסית וסטמינסטר, כי בו נזמן יפתחו שידורי רדיו וטלוויזיה

שיפנע בכבוד המאורע, הרי כל סקוטי שדב אדום בעורקיו, יתאכזב מאד אם לא תהיה איוושהי בגנה, ולו גם סמלית בלבד.

בינתיים שקטים הסקוטים. סוחרים עושים עסקים מצויינים בכל מיני מוכרות סקוטיות טפסיות, הנושאת עליהן בגאווה את הכת

כרזת-תעמולה סקוטית לאומית בלונדון.

תוסט מאד, הדם הסקוטי

בת: אליזבת הראשונה, מלכת הסקוטים. לא מכבר ביקרה המלכה בסקוטלנד לחתונה אחד מקרוביה, והכל עבר בשקט.

אך הצבא המחתרתי של "לוחמי סקוטלנד" ההולך ומוקם, וארגוני מחתרת צבאיים אחרים כגון המאה השחורה, אינם מבטיחים שקט לזמן ארוך.

ארצות הברית

מאת הימים

מאה ימים הם תקופה ארוכה. במאה ימים הגיע נפוליון מהאי אלבה לשדות העיירה הבלגית וואטרלו. במאה ימים חולל הנשיא פרנקלין ד. רוזבלט מהפכה רבתי בארצות הברית.

פולחן המנהיגים לא דעך. להיפך, כל תנור עה של אייק במגרש הגולף או ליד שולחן הברידג' עוד זוכה לכותרת ראשית בעתון.

אולם המעשים לא הצדיקו עד כה את ה"פולחן. במאת ימיו הראשונים לא נתגלה המצביא הגדול כנשיא גדול.

אייק-ג'י - 1:0 נצחונו של אייק

אם כי תנועה כזו קיימת שנים רבות מבלי לעורר רעש רב, הרי שוב נסער הרור חות בקשר להמלכתה של אליזבת. טוענים הסקוטים: "בשביל סקוטלנד אין זו אליזבת השנייה, כי אם הראשונה... בסקוטלנד לא מלכה אף פעם שום אליזבת".

הסקוטים הלאומנים היו רוצים בכינונו של פרלמנט מיוחד באדינבורג שיטפל בענייניה של סקוטלנד, יאפשר למנהיגים סקוטיים לתפוש את מקומם הראוי בחיי הציבור, לתרום מידיעותיהם ומנטיונם.

אולם קיצונים יותר, הרחיקו לכת, דרשו את שיחורה של סקוטלנד, הקמתה מחדש כמדינה עצמאית, אולי כדומיניון במסגרת חבר העמים הבריטי.

פצצות להכתרה. חמשה וחצי מיליון הסקוטים מצפים עתה בחרדה להתפתחויות הבאות, ובייחוד למה שעתיד להתרחש ביום ההכתרה. המשטרה התכוננה למאורע בדרך מיוחדת, ערכה חפושים חמורים, גילתה כמיר יות גדולות של חומרי נפץ, משרדים חשאים ונשק קל בכמות לא קטנה.

אם כי הסקוטים ה"הגונים", השמרנים, מקחים כי לא יקרה ביום ההכתרה דבר

אליזבת הראשונה, המלכה הבתולה, היתה מלכת אנגליה. איחוד אנגליה וסקוטלנד בא רק במאה ה-18.

בבחירות היה נצחון אישי. אולם נצחון זה העלה לשלטון מפלגה, שהיתה רחוקה מאד מדעותיו. אייק לא ידע עד כה להטיל את מרותו על המפלגה, אלא להיפך, נכנע ברוב המקרים ללחץ העסקנים.

אף במחיר הסכנות מסוכנים בתקציב הבטחון, דבר שלא ציפו מנשיא גנרלי. המבחן העליון היה הקרב עם ג'ו מק'קארתי, הדימוג הקיצוני, המתכונן בגלוי לרשת את אייק בחייו.

מאלף עוד יותר כשלונו של אייק בשדה הבינלאומי. הבורר הצביע בעד אייק מפני שהאמין, שיטל את היוזמה מידי הרוסים, ישים קץ למצב בו כל המדינות האמריקאיות לא היתה אלא הגבה על פעולות והצהרות רוסיות.

הנשיא האחרון היה איש קטן, סוחר סיד קית פושטרנגל, אולם הוא עלה בימי שלטונו בהתמדה בעיני העולם. קיים חשש חמור שהנשיא הנוכחי, הגנרל ששמו כבר נכנס לספרי ההיסטוריה, יקטן בהתמדה ככל שימשיך לשבת בבית הלבן.

קונו הבלגית

מרר הסוחרים

כ-250 סוחר נתכנסו בבית אגודת הסוחרים של אלי. בתוויל, לרוב כיצד למנוע את הגשמת הוראת העיירה שקבעה כי לפי החלטת הועדה להיכנון ערים, לא יתנו רשיונות לסוחרים לקיים חנויות ברחוב הראשי, שנועד, לדעת הועדה, לבנייני משרדים ובתי מלון בלבד.

העיירה הציעה לסוחרים למכור את חנויותיהם להם לבעלי הבתים, והמורה הכסף לפתוח חנויות ברחבות צדדיים.

אולם הסוחרים לא היו מוכנים לחת. האספה הכללית החליטה על שביתה כללית עד שהעיירה תכנע. תוצאת השביתה: התור שבים לא יכלו להשיג מזון ומשקאות, מחירי המזון במסעדות, שלא שבת, האד מירו, ארוחת צהרים אחת עלתה כ-15 ליי.

מזון צבאי. ביום הרביעי לשביתה, הביא הצבא אוכל וקבע תחנות חלוקת מזון בעיר. אולם השלטונות המרכזיים החלו ללחוץ על העיירה למצוא הסדר מהיר לבעיה. הרויץ סגן המושל הכללי: "...אין בדעתנו לספק מזון לתושבי אליזבתוויל לנצח... אם העניינים לא יסתדרו תוך 48 שעות, אדרוש את התפטרות מועצת העיר..."

האיום עשה את שלו. באחד הערבים נק' בעה פגישה סודית בין מזכיר העיר קלוד מרד ובין יושב-ראש אגודת הסוחרים סיריל אמאון. שניהם הסכימו ביניהם כי ל-112 בעלי החנויות ירשה להשאיר ברחוב הראשי למשך שנתיים נוספות, אולם עד אז עליהם למצוא הסדר אחר. ההסכם נתקבל על הדעת והחנויות נפתחו.

בינתיים שקלו הסוחרים, החליטו כי מוטב למכור את חנויותיהם מיד. כל עוד אין הכרח לעשות זאת והמחירים עודם גבוהים. תוך עשרה ימים נמכרו כל 112 החנויות במחירים גבוהים למדי. כששמע זאת ראש העיר זעק מרה. אמר לחברי המועצה: "בגלל זה היה כל הרעש... בגלל עוד כמה מאות פרנקים לכמה עשרות סוחרים הרעיבו את העיר במשך ששה ימים... זוהי שערוריה גדולה."

המחשבה

רנה

